

Louise Penny

# Lupul negru

---

Traducere din limba engleză și note de  
Dorina Tătăran

## Nota autoarei

---

Am scris această carte pe parcursul anului 2024 și am trimis editurii versiunea finală în septembrie 2024. Imaginați-vă surprinderea mea în ianuarie 2025, când am început să văd titluri de știri care păreau desprinse direct din carte...

# Capitolul 1

---

— Avem o problemă.

Acum, la câteva săptămâni distanță, inspectorul-șef Armand Gamache își dădea seama că aceea fusese o subestimare uriașă. La vremea respectivă însă, deși în mod evident ceva nu era în regulă, totul păruse să se rezume la atât.

Un iz slab. Un miros neplăcut, impresia că lucrurile începeau să se strice.

O problemă.

Nu o criză. Nu o catastrofă iminentă, care dacă nu cumva eclipsa cu totul complotul otrăvirii, măcar îl pune într-o nouă perspectivă.

Jean-Guy Beauvoir și Isabelle Lacoste, cei doi adjuncți ai săi la conducerea Sûreté du Québec, i se alăturaseră în Three Pines în zorii acelei dimineți de august și împreună recitiseră din nou și din nou a doua agendă, cea pe care o subestimaseră, ba chiar o ignoraseră.

Cea în care ei — el — consideraseră că erau doar însemnări preliminare. Nu cele finale, cele fatale, care deja omorâseră atâția oameni.

Când ajunseseră, Armand nu le spusese lui Jean-Guy și Isabellei ce credea. Voia să vadă dacă observau și ei

același lucru. Știa că explozia din stația de tratare a apei din Montréal îi afectase grav auzul. Poate că și celelalte simțuri îi fuseseră zdruncinate. Așa că nu mai putea vedea și gândi clar. Nu mai putea avea încredere în ceea ce îi spuneau ochii, judecata, al șaselea simț, furnicătura aceea de la ceafă.

Dar atât Beauvoir, cât și Lacoste, cei mai buni și mai inteligenți oameni ai lui, ridicaseră privirea și încuviințaseră.

— Avem o problemă, fuseseră ei de acord.

De fapt, el nu-i putea auzi, din cauza milioanelor de cicade care îi umpleau capul de când cu explozia, dar devenise expert în cititul pe buze. Și, dacă gurile lor nu o spusese, o făcuseră ochii, expresiile și încordarea bruscă a trupurilor.

Dar încă nu era clar cu ce se confruntau acum. Ce le scăpase, ce ignoraseră.

Știau doar că se înșelaseră în privința ordinii agențelor pe care le ascunsese tânărul biolog. Presupuseseră că aceea care descria complotul otrăvirii era a doua. Concluzia. Finalul.

Dar se înșelau. Acela era doar începutul.

Chiar și acum, după câteva săptămâni, amenințarea exactă era încă ascunsă în cuvintele, notițele, desenele criptice și numerele pe care Charles Langlois le lăsase în urmă. Înainte să fie ucis. Secerat chiar în fața lui Armand, la mică distanță de el.

Murise ținându-l de mână pe Armand. Privindu-l în ochi. Un tânăr, aproape un puști, în pragul morții.

Când Armand îl implorase să-i dea un indiciu, o idee despre ce se întâmpla, Charles murmurase un singur cuvânt, scuipând sânge.

*Familie.*

Nimic mai mult.

Charles fusese primul dintr-un lung șir de morți, unii complici în complotul otrăvirii, alții încercând să-l oprească, inclusiv Lupul cenușiu însuși. Dându-și viața ca să împiedice o catastrofă.

Dom Philippe fusese cel care, cu ani în urmă, pe malul unui lac cristalin, îi povestise lui Armand despre lupul cenușiu și despre lupul negru, angrenați într-o luptă. Unul pledând pentru decență, pentru pace, pentru civilizație și curajul de a fi bun. De a ierta.

Celălalt mergând înainte împins de ură, de agresivitate. De răzbunare. În căutarea puterii și a dominației prin frică. Prin răstălmăcirea adevărului într-o mare minciună, o mare nedreptate.

Care dintre ei va câștiga?

Lupul cenușiu dispăruse. Ucis.

Crezuseră că Lupul negru fusese capturat. Dar acum, ieșind de sub duș în această dimineață de octombrie, Armand nu era deloc sigur.

Încă era întuneric afară când șeful secției Omoruri a Sûreté a șters aburul de pe oglinda din baie, dând la iveală imaginea unui bărbat de 50 și ceva de ani, cu jumătate din față acoperită de spumă de ras. Dimineață de dimineață, chipul care îl privea din oglindă reușea în continuare să-l surprindă.

Când nu avea nicio oglindă prin preajmă, se simțea ca la 40 și un pic de ani. Dar în fiecare dimineață i se reamintea că nu era chiar așa. Și era din ce în ce mai puțin adevărat, și-a spus în timp ce își dădea de pe frunte părul cărunț, umed și încălzit de la duș, apoi a continuat să se bărbierească.

Ridurile care apăreau cu fiecare mișcare a aparatului de ras erau mai pronunțate, adâncindu-se pe fața lui cu fiecare an, fiecare lună, fiecare zi și fiecare grijă.

S-a întrebat cum ar fi arătat tatăl său dacă ar fi ajuns la această vârstă.

Aproape în fiecare zi de lucru, Armand Gamache îngenunchea lângă oameni care nu aveau să mai îmbătrânească niciodată; mulți nu aveau să-și dea părul cărunt de pe frunte și nici să-și vadă ridurile adâncindu-se pe chip. Nu aveau să-și cunoască niciodată copiii sau nepoții.

Așa că nu îi displăceau aceste semne ale vârstei, ci doar îl surprindeau ușor.

În spatele lui, în oglindă, Armand putea să vadă dormitorul lor din satul Three Pines. Covoare orientale uzate erau întinse ici-colo pe podelele din scânduri late de pin. Pereții erau acoperiți cu rafturi cu cărți și tablouri moștenite de la părinți și bunici. Stiluri diferite și poate nu de mare valoare artistică, dar reconfortante prin familiaritatea lor. Și cu atât mai apreciate pentru asta.

Pe un fotoliu mare din colț erau hainele de care se dezbrăcaseră cu o seară înainte și le aruncaseră acolo, ale lui peste ale ei, pentru că el se culcase mai târziu. Deși Reine-Marie rămăsese să citească după ce el adormise cu cartea deschisă pe piept și cu ochelarii alunecați de pe nas.

În fiecare dimineață le găsea pe amândouă în siguranță pe noptiera de lângă pat.

O adiere rece pătrundea prin ferestrele întredeschise, făcând să fluture perdelele și aducând aerul proaspăt al dimineții, cu iz de pin, dar și mirosul greu al frunzelor de toamnă.

Câinii, Henri și Fred, dormeau la picioarele patului dublu, în timp ce Gracie, care putea fi la fel de bine o verigă dungată sau un dihor, își făcuse culcuș din hainele lor și acum aproape că nici n-o mai vedeai din ele.

Dar, în timp ce Armand își lăsa privirea să alunece peste toate acestea, ochii lui căutau un singur lucru. Parcă mânați de un instinct de orientare, s-au oprit pe Reine-Marie. Dormea ghemuită sub plapumă. Părul grizonant îi era răsfirat pe pernă. Avea gura întredeschisă, fără îndoială, sforăind ușor. Un sunet la care nu se gândise niciodată, dar care acum îi lipsea.

A zâmbit și ridurile i s-au adâncit. Bucuria i-a străbătut chipul și le-a risipit pe cele săpate de stres, de grijă, de durere și de tristețe.

Zâmbetul lui le-a acoperit. Deși unul a rămas. Cicatricea adâncă de la tâmplă, care vorbea despre o suferință care nu avea să dispară niciodată, nu putea și nu trebuia să dispară pe de-a-ntregul. Avea s-o poarte cu el, Armand știa, în viața următoare și în cea de după. Până când avea să-și ispășească vina. Pentru eșecul acela teribil.

Acum, la început de octombrie, soarele răsărea din ce în ce mai târziu, deși Armand se trezea tot mai devreme, împins din pat de țiuitul din capul său și de chinuitorul sentiment de spaimă că făcuse o greșală.

*Avem o problemă.*

Cuvintele acelea — rostite la unison de Jean-Guy și Isabelle cu săptămâni în urmă, în timp ce stăteau în living și citeau a doua agendă — deveneau din ce în ce mai răsunătoare.

*Avem o problemă.*

După ce a terminat cu bărbieritul, și-a șters fața cu prosopul umed. Apoi, apucând marginile chiuvetei, s-a aplecat și s-a privit atent în oglindă. Trebuia să fie brutal de sincer cu sine.

Citise de nenumărate ori a doua agendă a lui Charles Langlois. Practic, memorase toate însemnările ciudate pe care le făcuse tânărul biolog.

Aveau o problemă, iar problema era că încă nu știau care era problema. Știau doar că exista una. Ceva îngrozitor urma să se întâmple. Înainte să fie ucis, Langlois descoperise ceva care implica otrăvirea apei potabile din Montréal, dar nu se limita la atât. Acel teribil act de terorism intern nu fusese decât un preludiu, poate chiar o diversiune. Menită să ascundă ce se petrecea cu adevărat.

Iar Armand căzuse în capcană.

E drept, el și echipa sa opriseră otrăvirea, dar le scăpase un aspect căruia ar fi trebuit să-i acorde aceeași importanță. Un alt strat, mai profund, mai întunecat. Acum Armand se culca tot mai târziu și se trezea tot mai devreme, smuls din somn de urletul din capul său și de sentimentul insuportabil că făcuse o altă greșală cumplită, cumplită. Concentrându-se pe un singur complot, îi dăduse celuiilalt timp să crească, să supureze, să înainteze spre deznodământ.

Undeva acolo, în întuneric, un lup negru se hrănea, era hrănit. Creștea.

Creatura devenea imensă, grotescă. Puternică. Se înălța deasupra lor. Poate atât de aproape încât nici nu-și dădeau seama ce este cu adevărat.

Privea și aștepta.

*Așteptăm. Așteptăm.*



Armand începea să creadă că problema nu era doar acolo, în afară, ci și aici. În oglindă. Problema era el. Dar poate, poate că și soluția era tot el.

*O boală se apropie de noi. Așteptăm. Așteptăm.*

— Nicio problemă.

— Cum poți să știi asta? L-ai mai subestimat o dată.

În timp ce asculta vocea caldă a lui Joseph Moretti la telefon, a simțit gheața subțire crăpând sub ea.

Ajunsesese aproape, foarte aproape de țarm. De un adăpost. După ani petrecuți în sălbăticie, reușise în sfârșit să zărească uscatul. Chiar să-i simtă mirosul. Mirosul acela dulceag de pin, care întotdeauna vestise vremuri fericite. Bradul de Crăciun, cu luminițele lui jucăușe, cu ornamentele și darurile. Prima plimbare prin pădure după topirea zăpezilor, când aerul se încălzea în sfârșit, iar acele de brad își eliberau mireasma.

Veșnic verde. Ce concept. Natura era rezistentă. Chiar optimistă.

Omenirea, mai puțin.

După ani de mers pe gheață subțire, de echilibru precar, de alunecări și căderi, credea că în sfârșit se putea pune la adăpost. În sfârșit.

Și apoi, în ultimul moment, dezastru. Din cauza lui Gamache. Nemernicul acela. Nu-și putea permite o altă greșeală. O altă judecată greșită. Un alt moment de slăbiciune.

Deși în această sâmbătă dimineată de început de octombrie erau la kilometri distanță, ea — în biroul din centrul Montrealului și Moretti — în nordul orașului, la piața fermierilor Jean-Talon, simțea privirea lui ațintită asupra ei. Intensă, pătrunzătoare. O perchezițiunea. Îi

îndepărta straturile, nu doar de haine, ci și de piele, rupând-o în fâșii și căutând orice minciună pe care ar fi putut s-o ascundă în carne, în oase, în măduvă.

După atâția ani, tot nu avea încredere în ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse. Era ca un prădător care se baza pe instinct. Adulmecând aerul, căutând mirosul trădării, al pericolului care se apropia.

Ar fi vrut să se poată opri. Să-l reducă la o creatură sălbatică, dar adevărul era că, în toți acești ani în care îl observase îndeaproape, văzuse nu doar viclenia, șiretenia, farmecul și brutalitatea șefului mafiei, ci și inteligența lui.

Nu era un nebun care trecea de la o crimă la alta. Era un om care ar fi putut fi orice.

Dacă Joseph s-ar fi născut într-o altă familie decât Moretti, într-un alt clan, viața lui ar fi fost diferită.

Dar acum ea se întreba dacă era adevărat.

În ciuda educației și inteligenței sale, ceva nu era în regulă. Un șurub era slăbit. Nu știa dacă din cauza educației sale sau din cauza genelor. Știa doar că prin fisura aceea se scurgea ceva rănced, ceva coroziv.

— Spui că Gamache nu este o problemă, a zis Moretti. Dar el și echipa lui au reușit să strice prima parte a planului. Mi-au ucis șase oameni, inclusiv doi membri de bază. Totul s-ar fi terminat până acum, dacă nu s-ar fi amestecat el. Cele Cinci Familii încep să se îngrijoreze. Cât de multe știe? A găsit agendele, nu-i așa?

— *Oui*. Le-a dat procurorilor.

— Le-a citit?

Era gata să zică: *De unde să știu eu?* Dar s-a abținut.

— Bănuiesc că da.

Vocea ei era calmă.

— Dar și eu am făcut la fel. Nu cred că a putut afla prea multe din a doua agendă, chiar dacă și-a dat seama că aceea este importantă.

— Nu crezi? Nu crezi?

Moretti ridicase vocea, care s-a transformat brusc într-un mârâit.

— Ar fi trebuit să-l omori în biserică.

— Am vrut ca el să fie cel care dă alarma. L-ar fi crezut. Are încrederea lor.

— Da, mă rog, dacă începe să suspecteze că e mai mult de atât...

— Nu va suspecta. Uite, ancheta s-a încheiat. Nimănui nu-i mai pasă. Mai ales lui Gamache. Din punctul lor de vedere, s-a terminat.

Era sătulă de paranoia lui. Era epuizant. Ea era epuizată. Atât de aproape de țărnișă, de final, nu-și putea permite o greșală acum. Încă una. Moretti avea dreptate. Ar fi trebuit să-l omoare pe Gamache în biserică.

Trebuia să pună capăt poveștii ăsteia.

— Biologul e mort... a început ea.

— Știu asta.

Devenea irascibil.

*Normal, și-a zis ea. Tu ești cel care a pus să fie omorât.*

— El e singurul care a fost cât pe ce să descopere ce se întâmplă, a continuat. Dar nici măcar el nu știa totul. Dacă ar fi știut, i-ar fi spus lui Gamache când s-au întâlnit la Open Da Night. Și, chiar dacă Charles Langlois ar fi descoperit totul, nimeni nu l-ar fi ascultat. Tu ai fi făcut-o, dacă cineva ar fi venit la tine cu povestea asta?

A așteptat râsul, dar n-a venit.

— *Non*, și-a răspuns singură la întrebare. Ai fi zis că e de necrezut ce spunea, iar pe Charles Langlois l-ai fi

considerat un nebun care delirează. Paranoic. Avea antecedente de dependență, de boli mintale. Ar fi fost văzut ca un tânăr jalnic dintr-un adăpost pentru oamenii străzii, vădit nebun și care pune botul la prea multe teorii conspiraționiste. În mod ironic, adevărul ar fi dovedit că de nebun era. Nu. El nu știa nimic despre plan.

— Știa suficient cât să-l contacteze pe Gamache, a remarcat Moretti. Gamache l-a ascultat, l-a crezut.

— Adevărat, dar numai în legătură cu ținta secundară. *Voyons*, agenda lui pare plină de aiureli, dacă nu știi ce să cauți.

— Și Gamache nu știe?

— N-are nici cea mai mică idee. Este în concediu și se recuperează în sătucul lui. E tăcut de când s-au întâmplat toate astea.

— Tăcut nu înseamnă inactiv. L-ai mai subestimat o dată. Asta nu trebuie să se mai repete.

A oftat.

— Dacă ești atât de îngrijorat, de ce nu-l omori acum? Se anunță prima ninsoare. Probabil că încă nu și-a pus anvelope de iarnă. Doar scoate-l de pe șosea. *Fini*.

A așteptat. *Așteptăm. Așteptăm.*

Moretti se gândea la asta.

— *Non*. Dacă ar fi murit în biserică sau în stația de tratare a apei, ar fi fost în regulă. În timpul serviciului și așa mai departe. Dar acum? Să omori un ofițer superior al Sûreté du Québec? Îți imaginezi repercusiunile? Chiar dacă ar părea un accident, momentul ar fi suspect. Ar apărea întrebări. Oamenii lui nu ar înceta să cerceteze și Dumnezeu știe ce ar descoperi. *Non*. Trebuie doar să ne asigurăm că el nu va fi o problemă.

— Nu este.

— Tot spui asta, dar cum poți fi atât de sigură?

— Pentru că, dacă are vreo bănuială, eu voi fi prima persoană la care va apela.

— Are încredere în tine? Mai are?

— Desigur. De ce nu? Din câte știe el, eu am ajutat la oprirea complotului cu otrava.

— Nu mă minți, nu-i așa?

— N-aș face asta, Don Moretti. Dacă nu din alt motiv, măcar fiindcă n-ar fi prudent.

A urmat o pauză, apoi un râs abia auzit.

— Tu ești în multe feluri, dar prudentă – nu.

*Probabil că are dreptate*, s-a gândit ea. Altfel nu s-ar fi aflat niciodată atât de departe de țarm.

— *Bon*, a zis el în cele din urmă.

Bine.

— Se va termina în curând.

Psihopații, și ea întâlnise destui, aveau impresia că erau soarele în jurul căruia se învârtea totul. Ei erau lumina, întunericul, gravitația, rațiunea. Motivul și rostul tuturor lucrurilor. Joseph Moretti credea că el era soarele, fiul, nepotul. Mărețul soare. Că nimic nu se întâmpla fără aprobarea lui. El vedea totul, știa totul.

Se înșela.

De data asta, era mai mult chiar decât își închipuia el. Există un alt corp ceresc care îl eclipsa chiar și pe șeful șefilor. Tot ce avea ea de făcut era să meargă mai departe, să-și păstreze echilibrul. Să-l țină mulțumit și de partea ei. Și să-l facă să privească într-o singură direcție, nu în cealaltă.

— *C'est vrai*, a râs ea. Suntem în siguranță. Nu-ți face griji.

— Ah, nu eu sunt cel care ar trebui să-și facă griji.

A urmat o pauză, iar în clipa aceea ea și-a dat seama de greșeala pe care o făcuse. Îndrăznise să creadă că încă se mai putea pune la adăpost.

Așa se făceau greșelile, așa se formau fisurile. Speranța îi atrăgea pe oameni mai aproape de margine, de țărniță. Fără să-și dea seama că acolo se topea gheața mai întâi. La doar câțiva metri de uscat, gheața ceda, iar ei se scufundau în apa înghețată, cu respirația tăiată, cu inimile zvâcnindu-le, ultima imagine fiind cea a pinilor de deasupra, aproape tangibili, în timp ce se scufundau.

— Și harta? a întrebat el.

Pe fundal, ea auzea voci ridicate. Voci prietenoase.

— Nu știm sigur nici măcar dacă există. Dacă Charles Langlois avea o hartă, este bine ascunsă. Dacă există, o vom găsi. Nimeni altcineva nu o are, altfel așa fi aflat.

— Cred că ar fi o idee bună să vii aici, Evelyn.

— Acum, astăzi? La piață?

A simțit cum i se ridica nivelul anxietății, odată cu părul de pe antebrațe.

Vorbea serios? Era un test? Sau deja picase testul? Era o capcană?

— Dar am putea fi văzuți împreună.

— Sunt sigur că poți găsi o explicație plauzibilă. Ai voie să faci cumpărături pentru cină.

În tăcerea lăsată, ea a oftat.

— Vin acum.

A închis și s-a uitat la tânăra scundă, ușor ciufulită, care stătea în ușa biroului.

— Nu te duci, nu-i așa, *patron*?

— N-am de ales.

Și-a pus haina de toamnă și pălăria mare.